

Tống Biệt Hành Thơ Lục Bát

Một ngày sao chỉ một ngày, sáng, mặt trời mọc, chiều thì hoàng hôn...Một ngày, anh thấy em buồn, còn em có thấy anh mòn mỏi không?

Ai bày cách núi ngăn sông? Ai bày mây trắng bênh bờng biển khơi? Ra đi...sông lở sông bồi, mặt sông cứ rộng và đời sông sâu?

Ra đi...mà đi về đâu? Đi vào ngõ hẹp có cầu khẩn chi? Mẹ già khi tiễn con đi...chao ôi cái buổi biệt ly là buồn...

Chị kia, em đó, quá thương...mà như hơi rượu làn sương khói chiều! Trời ơi cái Tình, Tình Yêu, có một tắc đất bao nhiêu kiếp người?

Chí lớn có không với tôi? Với anh, với chị giữa đời biển dâu?

*

Người đi, người đi về đâu...con đường nào cũng ngõ sầu quanh co! Mươi năm, mấy nữa, ai ngờ, con sông cứ chảy, con đò rẽ ngang!

Bao lần lịch sử sang trang, một ngày ai vẽ thời gian một ngày? Chúa khuyên đừng nghĩ tương lai, một ngày đủ nặng hai vai tội tình...

Mở đi mà đọc lời Kinh...nhân danh Cha, nhân danh Con, nhân danh tất cả Thánh Thần, Amen...Nhân danh anh, nhân danh em, chúng ta có một chút Duyên...lỡ làng!

Bao giờ về lại đò ngang, cây đa, cổ độ, trăng tàn, vạc kêu? Nếu Cha Mẹ chẳng vì nghèo thì Non với Nước bay vèo lá khuya...

*

Tống Biệt Hành, tiễn ai đi...mây giăng đầu núi, tay lia bàn tay...Người đi từ đó đến nay, bốn ba năm nhé hẹn gì người ơi?

Người ơi người ơi người ơi...chan thêm giọt lệ, canh cải trời có ngon? Cẩn đi cho cái răng mòn, nuốt đi từng hạt cơm giòn, dẻo, thơm...

Ngày về mở rộng tay ôm, Trời ơi khôn khép nỗi buồn-thiên-thu!

Trần Văn Lê